

POSTANOWIENIE

OKRĘGOWEGO SĄDU DYSCYPLINARNEGO

OKRĘGOWEJ IZBY RADCÓW PRAWNYCH (...)

z dnia 4 lipca 2018 roku

w przedmiocie umorzenia postępowania dyscyplinarnego

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych

we W. w składzie:

Przewodniczący: r. pr. Z. P.

Sędziowie: r. pr. J. G. (sprawozdawca)

r. pr. M. S.

Protokolant: r. pr. K. C.

po rozpoznaniu na posiedzeniu jawnym w dniu 4 lipca 2018 roku zażalenia adwokata A. Ś. od postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych we W. M. K. z dnia 22 maja 2018 roku, sygn. akt RD 95/17 w przedmiocie umorzenia postępowania dyscyplinarnego

postanawia

1.

na podstawie art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych z dnia 6 lipca 1982 r. (t. j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1870) w zw. z art. 437 § 1 i 2 i art. 465 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 330 § 1 k.p.k. uchylić w całości zaskarżone postanowienie i przekazać sprawę Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego do ponownego rozpoznania.

2.

na podstawie art. 70⁶ ust. 2 zdanie drugie ustawy o radcach prawnych z dnia 6 lipca 1982 r. (t. j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1870) kosztami postępowania dyscyplinarnego w niniejszym postępowaniu zażaleniowym w kwocie 1.100 zł (słownie: tysiąc sto złotych) obciążyć Okręgową Izbę Radców Prawnych we W..

UZASADNIENIE

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych we W. radca prawny M. K. postanowieniem z dnia 22 maja 2018 r., sygn. akt RD 95/17, na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych umorzyła postępowanie dyscyplinarne w sprawie radcy prawnego M. C. obwinionej o czyn z art. 64 ust. 1 urp, art. 11 urp w zw. z art. 6 oraz art. 38 (...).

Postanowienie Zastępcy Rzecznika wydała po rozpoznaniu skargi A. Ś. z 17 sierpnia 2018 r. na działanie radcy prawnego M. C., w której zarzucił, że w dniu 03.03.2017 r. do prowadzonej przezeń Kancelarii Adwokackiej w Ł. doręczono pismo z (...) K. we W. zawierające przesądowe wezwanie do zapłaty kwoty 73.398,51 zł tytułem nieopłaconych usług telekomunikacyjnych/bankowych wynikających z zawartej z (...) Bank (...) SA umowy. W piśmie

tym zastrzeżono, że w przypadku braku wpłaty w terminie do dnia 02.03.2017 r. sprawa zostanie skierowana na drogę postępowania sądowego.

Skarżący wyjaśnił w skardze, że nigdy nie posiadał zadłużenia u mocodawcy radcy prawnego M. C., a tym samym w jego ocenie wezwanie stanowi próbę wprowadzenia jego osoby w błąd i uzyskania nienależnego świadczenia za pomocą zapowiedzi skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego, a później egzekucyjnego. Zdaniem skarżącego radca prawny M. C. zachowała się skrajnie nieprofesjonalnie, zaś jej postępowanie nosi znamiona naruszenia przepisów Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Zastępca Rzecznika ustaliła, że K. (...), działająca na podstawie udzielonego przez (...) SA pełnomocnictwa, pismem z dnia 23.02.2017 r. wezwała A. Ś. do zapłaty kwoty 73.398,51 zł tytułem zadłużenia względem (...) Bank (...) SA.

Słuchany w toku postępowania przygotowawczego A. Ś. oświadczył, że nigdy nie był klientem tego banku i nie zawierał z tym bankiem umowy.

Z kolei, dwukrotnie słuchana przez Zastępcę Rzecznika radca prawny M. C. wyjaśniła, że współpracuje z K. (...). W ramach tej współpracy, od zleceniodawcy - spółki (...) SA – otrzymała wszystkie dane niezbędne przed pierwszym wezwaniem do zapłaty, na której to podstawie wystosowano korespondencję. Wyjaśniła ona także, że zleceniobiorca, w imieniu którego wystosowała korespondencję, był trzecim podmiotem windykującym skarżącego. Dodała też, że z uzyskanych od banku informacji wynika, iż A. Ś. wielokrotnie zwracał się z żądaniami innego traktowania, ze względu na wykonywany zawód adwokata. Natomiast dotychczas nie wykazał dowodów potwierdzających jego stanowisko w sprawie. Radca prawny M. C. dodała także, że w sprawie przeciwko A. Ś. sporządzony został pozew o zapłatę, jednak – ze względu na wycofanie sprawy w kwietniu 2018 r. przez zleceniodawcę – nie ma wiedzy jakie dalsze czynności były wykonane, poza etapem polubownym.

Zastępca Rzecznika oceniła, że materiał dowodowy zgromadzony w toku postępowania nie daje podstaw do stwierdzenia jakoby radca prawny M. C. dopuściła się naruszenia ustawy o radcach prawnych i Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. Za tak przyjętym stanowiskiem zdaniem Rzecznika przemawia treść skargi oraz zeznań skarżącego A. Ś., treść wyjaśnień (...), treść zeznań radcy prawnego M. C..

W podstawie prawnej rozstrzygnięcia Zastępca Rzecznika powołała art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 74¹ urp, zgodnie z którym postępowanie dochodzeniowe w sprawie podlega umorzeniu gdy czynu nie popełniono albo brak jest danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie przestępstwa. Ponadto, art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych stanowi, że radcowie prawni podlegają odpowiedzialności dyscyplinarnej za postępowanie sprzeczne z prawem, zasadami etyki lub godnością zawodu bądź za naruszenie swych obowiązków zawodowych.

Analiza akt sprawy zdaniem Zastępcy Rzecznika, w szczególności okoliczności, zarzuty i dowody złożone do akt sprawy, jak również przeprowadzona z urzędu inicjatywa dowodowa uniemożliwiają utrzymanie w mocy przedstawionych radcy prawnemu M. C. zarzutów.

Przede wszystkim Zastępca Rzecznika zwraca uwagę, że w sprawie istnieją wątpliwości co do tego czy skarżący posiadał kiedykolwiek zobowiązanie względem (...) Bank (...) SA. Słuchana w sprawie radca prawny M. C. w spójny i logiczny sposób wyjaśniła, że w dacie sporządzenia wezwania do zapłaty z dnia 23.02.2017 r. widziała dane – uzyskane od zleceniodawcy (...) SA – wykazujące zobowiązanie A. Ś. względem wierzyciela banku, zatem zlecenie wykonała zgodnie z obowiązującą u swojego pracodawcy procedurą.

Analiza materiału dowodowego nie pozwala zdaniem Zastępcy Rzecznika na jednoznaczne i nie budzące wątpliwości stwierdzenie, jakoby postępowanie radcy prawnego nosiło znamiona przewinienia dyscyplinarnego.

Uwzględniając powyższe rozważania Zastępca Rzecznika wskazała, iż zgodnie z dyspozycją art. 5 § 2 k.p.k. niedające się usunąć wątpliwości rozstrzyga się na korzyść oskarżonego. Domniemanie niewinności nie wymaga dowodzenia;

to obalenie tego domniemania wymaga dowodów. Zatem to nie oskarżony musi udowodnić swoją niewinność, lecz oskarżyciel udowodnić winę oskarżonego. Biorąc to pod uwagę, wobec istniejących poważnych wątpliwości, a w szczególności wobec braku danych dostatecznie uzasadniających popełnienie zarzucanego czynu, postępowanie, zdaniem Zastępcy Rzecznika, należało umorzyć.

Materiał dowodowy w ocenie Zastępcy Rzecznika nie wymagał uzupełnienia, strony zaś nie zgłaszały dalszych wniosków dowodowych. Na jaw nie wyszły żadne nowe okoliczności mające wpływ na sposób i treść rozstrzygnięcia.

W dniu 18.06.2018 r. skarżący adwokat A. Ś. wniósł zażalenie od powyższego postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych we W. radcy prawnego M. K. z dnia 22 maja 2018 r., sygn. akt RD 95/17 w przedmiocie umorzenia postępowania dyscyplinarnego wobec radcy prawnego M. C. – w całości.

Zaskarżonemu postanowieniu na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych skarżący zarzucił obrazę przepisów prawa procesowego, która miała wpływ na treść zaskarżonego postanowienia, a to:

a)

art. 67¹ ust. 2 ustawy o radcach prawnych i art. 167 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. poprzez zaniechanie przeprowadzenia z urzędu wszystkich dowodów niezbędnych do wyjaśnienia sprawy i pociągnięcia do odpowiedzialności dyscyplinarnej obwinionej w szczególności brak przeprowadzenia dowodu z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy windykacyjnej prowadzonej przez K. (...) sp. k. we W. pod sygn. DM/2329710 które zawierały dane osobowe dłużnika, PESEL, NIP i źródło powstania wierzytelności pomimo faktu, że rzecznik dyscyplinarny zwrócił się na podstawie art. 15 § 3 k.p.k. w zw. z art. 74¹ urp do tegoż podmiotu o wypożyczenie przedmiotowych akt w których miały znajdować się dokumenty stanowiące rzekomą podstawę złożenia przedmiotowego wezwania do zapłaty, zaś w odpowiedzi organ otrzymał jedynie kopię wezwania do zapłaty załączonego już wcześniej do wniosku pokrzywdzonego o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego, co w efekcie doprowadziło do niezasadnego i przedwczesnego umorzenia postępowania w związku z błędnym zastosowaniem art., 5 § 2 k.p.k. w oparciu jedynie o niespójne wyjaśnienia obwinionej,

b)

art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., 410 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych poprzez nieprawidłową ocenę zebranego materiału dowodowego i błędne ustalenie na tej podstawie stanu faktycznego w szczególności poprzez nieprawidłową ocenę wyjaśnień obwinionej M. C. i uznanie ich za w pełni wiarygodne, podczas gdy zawierają one istotne sprzeczności, w szczególności w kontekście treści pisma K. (...) sp. k. we W. z dnia 29 stycznia 2018 r. gdzie wskazano, że wobec pokrzywdzonego skierowano jedynie wezwanie do zapłaty znajdujące się w aktach sprawy, zaś obwiniona wyjaśniła, że po bezskutecznym postępowaniu polubownym sprawa trafiła do właściwego sądu, w którym jest ona pełnomocnikiem wierzyciela, a pokrzywdzony w tym postępowaniu nie składał żadnych dowodów i nie kwestionował powództwa następnie zaś wyjaśniła, że poszkodowany jest windykowany co najmniej od kilku lat, co jasno wskazuje, że jej wyjaśnienia pozostają całkowicie niespójne i niewiarygodne, rodzą także uzasadnione wątpliwości co do tego czy obwiniona wyjaśniała w ogóle co do okoliczności dotyczących tej konkretnej sprawy, co przy braku załączenia jakichkolwiek innych dokumentów poza wezwaniem do zapłaty mimo żądania organu nie pozwalało na prawidłowe umorzenie postępowania.

W uzasadnieniu zażalenia skarżący powtórzył i rozwinął jak w zarzutach, dodając ponownie, że nigdy nie był dłużnikiem (...) i nigdy wobec niego nie toczyło się postępowanie sądowe z tego tytułu.

Zwrócił też uwagę, że wniesione zarzuty prowadzą do zasadnego wniosku, że brak było w niniejszej sprawie podstaw do zastosowania art. 5 § 2 k.p.k., nie sposób bowiem, jego zdaniem, uznać zaistniałych wątpliwości jako niemożliwych do wyjaśnienia. Wobec zaś faktu, że podmiot windykujący nie załączył pełnych akt windykacyjnych

sprawy, należało skorzystać ze środków dyscyplinujących do ich przedłożenia. Miało to zaś istotne znaczenie ze względu na stanowisko obwinionej, która wyjaśniała, że sporządzając wezwanie do zapłaty działała w dobrej wierze opierając się na dokumentach otrzymanych od zleceniodawcy.

Dałoby to wtedy możliwość kompletnej oceny zachowania obwinionej z punktu widzenia możliwości naruszenia przez nią zapisów art. 38 ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego według kryteriów świadomego podawania informacji nieprawdziwych, także wobec konieczności ich weryfikacji z punktu widzenia uprawdopodobnienia ich wiarygodności.

Mając na uwadze powyższą argumentację skarżący na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i przekazanie sprawy Rzecznikowi Dyscyplinarnemu celem kontynuowania postępowania, ze wskazaniem co do przeprowadzenia wskazanego dowodu.

Sąd ustalił i zważył co następuje:

Zażalenie skarżącego zasługuje na uwzględnienie z uwagi na konieczność uzupełnienia postępowania dowodowego, a co za tym idzie dokonania przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego dodatkowych ustaleń mogących wpłynąć na kwalifikację czynu, o którego popełnienie skarżący obwinia radcę prawnego M. C.. Czynności te nie mogły być uzupełnione przez Sąd Dyscyplinarny, a ich przeprowadzenie może wpłynąć na ostateczną ocenę postępowania radcy prawnego M. C. w niniejszej sprawie przez Zastępcę Rzecznika.

Podstawę wszelkich rozstrzygnięć

w postępowaniu dyscyplinarnym powinny stanowić

prawdziwe ustalenia faktyczne (art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych). Istotą postępowania dyscyplinarnego jest w tej sytuacji dotarcie do pełnej, rzetelnej i obiektywnej wiedzy o tym, czy czyn zabroniony został popełniony oraz czy osobie podejrzanej o jego popełnienie można przypisać winę w tym zakresie. Stąd w stadium postępowania przygotowawczego, jako pierwszego stadium postępowania dyscyplinarnego, jest ustalenie, czy czyn zabroniony został rzeczywiście popełniony, stanowi czyn zabroniony oraz zgromadzono dowody pozwalające na ustalenie sprawcy czynu i przypisanie mu winy za jego popełnienie. Dokonanie takich ustaleń przez Rzecznika Dyscyplinarnego, czy jak w niniejszej sprawie jego Zastępcę, umożliwiają dopiero Sądowi Dyscyplinarnemu kontrolę ich poprawności.

Mając na uwadze powyższe, w ocenie Sądu Dyscyplinarnego, przebieg zdarzeń w niniejszej sprawie należy uznać za niedostatecznie wyjaśniony. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy jest niewystarczający dla przyjęcia w sposób nie budzący wątpliwości braku możliwości popełnienia przez M. C. przewinienia dyscyplinarnego jako przesłanki umorzenia dochodzenia w sprawie. Wymaga on zatem uzupełnienia przez przeprowadzenie dalszych czynności postępowania dowodowego przez Zastępcę Rzecznika.

Należy tu zwłaszcza mieć na uwadze brak dostatecznie przekonującego dowodowo przyjęcia przez Zastępcę Rzecznika wersji zdarzeń odmiennej niż zarzucane przez skarżącego radcy prawnemu jako naganne.

W ocenie Sądu Dyscyplinarnego zatem dla uzyskania odpowiedzi na pytanie, czy zarzucane zdaniem skarżącego naganne postępowanie radcy prawnego M. C. stanowi czyn lub czyny penalizowane w ustawie o radcach prawnych lub w Kodeksie Etyki Radcy Prawnego konieczne jest dokonanie następujących brakujących w postępowaniu przygotowawczym ustaleń.

Należy dokonać

w miarę możliwości ustaleń w zakresie istnienia zgodności danych osobowych dłużnika, PESEL, NIP i źródła powstania wierzytelności na kwotę 73.398,51 zł tytułem zadłużenia względem (...) Bank (...) SA. z danymi skarżącego

adwokata A. Ś. wymienionego w przedsądowym wezwaniu do zapłaty tej kwoty z dnia 23-02-2017 r. z datą wpływu 03-03-2017 r. do jego kancelarii, a sygnowanym przez obwinioną.

Trzeba bowiem mieć istotnie na uwadze, że powyższe przedmiotowe przesądowe wezwanie do zapłaty skarżącego przez K. (...) zostało jednoznacznie i konsekwentnie od momentu złożenia skargi zaprzeczone przez skarżącego jako dłużnika uwidocznionej na nim kwoty z tytułu zadłużenia wobec banku.

Obwiniona uzasadniła natomiast wystosowanie wezwania powołując się na dane uzyskane przez Kancelarię od zlecającego, zeznając: „Kancelaria posiadała wszystkie dane, także wyliczenie kwoty należnej wierzycielowi do zapłaty od dłużnika, w tym przypadku od skarżącego. Przed pierwszym wezwaniem do zapłaty mieliśmy już wszystkie dane” /k. 59/ i dalej: „Wiem, że w chwili gdy kierowałam do skarżącego wezwaniem do zapłaty, przed ich skierowaniem widziałam dokumenty z (...) z których wynikało zadłużenie” /k. 63/. Tak też w ustaleniach co do faktu przyjął Zastępca Rzecznika.

Te dwa przeciwstawne stanowiska stron wymagają jednoznacznego wyjaśnienia co do ich prawdziwości.

Nie można bowiem już choćby wobec tej sprzeczności powyższych twierdzeń stron w sposób wystarczający wbrew stanowisku Zastępcy Rzecznika przyjąć braku podstaw do stwierdzenia jakoby radca prawny M. C. dopuściła się naruszenia ustawy o radcach prawnych i Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, a do tego iż przemawia za takim stanowiskiem treść skargi oraz zeznań skarżącego A. Ś., które są akurat odwrotnie diametralnie odmienne stanowiąc zarówno zaczątek skargi, jak i kwintesencję zażalenia.

Albo zatem skarżący jest lub co najmniej był dłużnikiem cedowanej na firmy windykacyjne wierzytelności banku i sygnowanie podpisem przez obwinioną wezwania do zapłaty windykującej firmy (...) stanowi konsekwencję tej okoliczności bez skutków naruszenia przez obwinioną w jakikolwiek sposób zasad etyki co wystarcza do uzasadnionego umorzenia wobec obwinionej postępowania dyscyplinarnego albo tak nie jest lub co najmniej nie było w chwili wystosowania przedmiotowego wezwania co daje podstawy do rozważenia penalizacji dyscyplinarnej zachowania obwinionej, bez jednak przesądzania odpowiedzialności /lub jej braku/ obwinionej w tym wypadku a limine bez uzupełnienia postępowania dowodowego.

Na etapie sprawy przed (...) z dowodów uzyskanych przez Zastępcę Rzecznika wyłania się bowiem jak na razie obraz tylko bezpodstawnego wystosowania wezwania do zapłaty do skarżącego podpisanego przez obwinioną.

Niewystarczające w tej mierze jest, jak słusznie zarzuca skarżący, oparcie odmiennej oceny wyrażonej w postanowieniu przez Zastępcę Rzecznika li tylko na zeznaniach obwinionej.

O ile bowiem obwiniona twierdzi, że widziała dokumenty z (...) z których wynikało zadłużenie, to, mimo powołania się na nie przez obwinioną jako okoliczność ekskulpującą, dokumentów tych ani w materiale sprawy nie ma ani nie stały się one przedmiotem starań Zastępcy Rzecznika o ich uzyskanie.

Przy tym wezwaniu przez Zastępcę Rzecznika spółki (...) o komplet akt sprawy windykacyjnej wobec adwokata A. Ś. dało jedynie połowiczny rezultat w postaci informacji o polubownym prowadzeniu sprawy przez spółkę z załączeniem jedynie znajdującego się już w aktach wezwania do zapłaty dołączonego do skargi.

Nie stanowi to w żadnej mierze przekonującego dowodu na posiadanie kiedykolwiek przez spółkę (...) dokumentów, do których odwołuje się obwiniona w swoich zeznaniach, jako do podstawy wystosowania wezwania.

Jednocześnie należy zauważyć, że ustalenie w oparciu o zeznania obwinionej, iż skarżący dotychczas nie wykazał dowodów potwierdzających jego stanowisko w sprawie zadłużenia jest bezprzedmiotowe, a co najmniej chybione dowodowo zarówno dla niniejszego postępowania, jak i zasad dochodzenia roszczenia w procedurze cywilnej.

Nie na miejscu jest bowiem żądanie by skarżący miał udowodnić, że nie jest dłużnikiem. Stanowiłoby to odwrócenie reguł określających ciężar dowodu, z których wynika, że to strona która z określonego twierdzenia lub zarzutu wywodzi

skutki prawne na swoją rzecz, obowiązana jest daną rzecz wykazać stosownym dowodem. W odniesieniu do skarżącego musiałby to być dowód na okoliczność negatywną /nie jest dłużnikiem/, tymczasem w postępowaniu cywilnym nie prowadzi się dowodów na okoliczności negatywne, tym samym dowód na brak długu skarżącego w ogóle nie może być w ramach procedury cywilnej prowadzony i tym samym udowodnienie takiej okoliczności w żadnym stopniu nie obciąża skarżącego jako elementu konstruującego domniemanie niewinności obwinionej.

(...) dokonując zatem oceny zbyt skąpo zgromadzonego materiału dowodowego w sprawie, nie jest w stanie ustalić, czy obwiniona rzeczywiście dysponowała danymi dostatecznie upoważniającymi do wystosowania przez nią przedmiotowego wezwania do zapłaty sygnowanego w imieniu K. (...) sp. k. w zakresie jaki wynikał z treści wezwania i zamieszczonej w nim do zapłaty kwoty 73.398,51 zł skierowanego do skarżącego jako dłużnika, czy też nie.

Ustalenie takie jest zdaniem Sądu Odwoławczego niezbędne celem przekonującego, a w każdym razie w dalej idącym stopniu niż dotychczas, uznania braku przesłanek odpowiedzialności obwinionej za nawet świadomie mylne wystosowanie wezwania do skarżącego wobec jego zgodności z prawdą w zakresie informacji uzyskanych w tym względzie przez obwinioną od klienta (...) S.A. /art. 38 ust. 3 (...)/.

Pozostaje zatem w mocy zarzut z odwołania w niniejszej sprawie, iż zeznania obwinionej nie zostały dostatecznie zweryfikowane. Domniemanie niewinności wobec treści zgłoszonej w sprawie skargi doznaje osłabienia przez fakt zachowania obwinionej spełniającego prima facie kryteria naruszania zasad etyki /art. 38 ust. 3 (...)/ przy braku przeciwdowodu na tę okoliczność.

Jak wskazano przeciwdowody dla potraktowania wystosowania w sposób uzasadniony wezwania do zapłaty podpisanego przez obwinioną w postaci tylko zeznań obwinionej są niewystarczające dla przyjęcia przez Sąd Odwoławczy ich czytelnej wiarygodności.

Nie sposób przy tym nie przyznać racji zażaleniu skarżącego, iż zawierają one istotne sprzeczności, w szczególności w kontekście treści pisma K. (...) sp. k. we W. z dnia 29 stycznia 2018 r. gdzie wskazano, że wobec pokrzywdzonego skierowano jedynie wezwanie do zapłaty znajdujące się w aktach sprawy, zaś obwiniona wyjaśniła, że po bezskutecznym postępowaniu polubownym sprawa trafiła do właściwego sądu, w którym jest ona pełnomocnikiem wierzyciela, a pokrzywdzony w tym postępowaniu nie składał żadnych dowodów i nie kwestionował powództwa, następnie zaś wyjaśniła, że poszkodowany jest windykowany co najmniej od kilku lat. Jednocześnie wyraziła swoje ubolewanie z tego powodu /k. 63/. Należy też przy tej okazji zwrócić uwagę, że niezrozumiałe jest również zeznanie obwinionej, iż nie zdawała sobie sprawy, że adresatem wezwania jest skarżący jako adwokat /k. 59, 63/, skoro wezwanie zostało precyzyjnie skierowane do niego jako adwokata /kancelarii adwokackiej skarżącego wymienionego z imienia i nazwiska/.

Zdaniem Sądu Odwoławczego niezbędne zatem byłoby przeprowadzenie dowodu z jeszcze innych niż dotychczas akt sprawy windykacyjnej – mianowicie z posiadanych w tej sprawie dokumentów (...) S.A. jako zarządzającego wierzytelnościami (...) z tytułu braku spłaty należności wynikającej z umowy z tytułu usług telekomunikacyjnych/bankowych (swoją drogą czy telekomunikacyjnych czy bankowych?) numer (...) z dnia 2008-10-06 r. zawartej z (...) Bank (...) S.A. w kwocie 73.398,51 zł stanowiącej kwotę do zapłaty w przedsądowym wezwaniu do zapłaty skierowanym przez K. (...) sp. k. we W. do kancelarii skarżącego sygnowanym w podpisie przez obwinioną.

To mogłoby pozwolić rozstrzygnąć wątpliwości dostrzeżone trafnie przez Zastępcę Rzecznika co do tego czy skarżący posiadał kiedykolwiek zobowiązanie względem (...) Bank (...) SA.

Wobec powyższego należałoby zwrócić się o informacje i wydanie dokumentów w tej sprawie do (...) S.A. w trybie ich uzyskiwania przewidzianym procedurą karną w związku z niniejszym postępowaniem dyscyplinarnym, włącznie z ewentualnością ich odebrania od zobowiązanego do ich wydania tudzież przeszukania /Rozdział 25 k.p.k./ albo zastosowania sankcji z art. 287 k.p.k., mając na uwadze zwłaszcza grzywnę, w przypadku uchylania się od wydania dokumentów.

Zostanie też w tej sytuacji prawdopodobnie, przez sformułowanie pytań w tym kierunku, wyjaśniona sprawa pozwu przeciwko skarżącemu /był lub nie, czy był cofnięty a jeżeli tak to dlaczego/, co do której to okoliczności nawiązuje w zeznaniach obwiniona.

Uzasadnionym wydaje się też w kontekście powyższego powtórne zwrócenie się do Kancelarii (...) sp. k. o udokumentowane informacje o skarżącym jako dłużniku wymienionym w przedmiotowym wezwaniu z zaznaczeniem wskazania jego danych w rejestrach dłużników jako dłużnika windykowanej wezwaniem należności.

Ustalenia powyższe są nieodzowne, gdyż zebrany przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego do tej pory materiał dowodowy nie pozwala Sądowi Dyscyplinarnemu na jednoznaczną ocenę zachowania radcy prawnego M. C. w kategorii wystąpienia lub braku przewinienia dyscyplinarnego, a uzupełnienie materiału dowodowego przez Zastępcę Rzecznika może zarówno potwierdzić jak i zmienić dotychczasowe stanowisko Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego w kwestii kwalifikacji czynu radcy prawnego M. C. i co za tym idzie postanowienia o umorzeniu postępowania w sprawie..

Ustalenia, w oparciu o rozszerzony materiał dowodowy w myśl wskazówek Sądu Dyscyplinarnego, a to w postaci dowodu z dokumentów poprzedzających wystosowanie wezwania do zapłaty zarówno z (...) S.A., jak i powtórnie K. (...), pozwoliłoby Zastępcy Rzecznika albo ponownie w sposób przekonujący przyjąć takie same wnioski, jakie do tej pory Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego przyjęła, jak i, z drugiej strony, również ewentualną weryfikację przez Zastępcę Rzecznika jej dotychczasowej decyzji procesowej w sprawie.

Ten sposób postępowania Zastępcy Rzecznika honorował by przyjętą przez Sąd Odwoławczy za słuszną podniesioną w zażaleniu potrzebę wyczerpującego zastosowania art. 67¹ ust. 1 i 2 ustawy o radcach prawnych i art. 167 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych przeprowadzenia z urzędu wszystkich dowodów niezbędnych do wyjaśnienia sprawy, gdyż, jak też słusnie zaznacza w zażaleniu skarżący, zaistniałe w sprawie wątpliwości, na które powołuje się Zastępca Rzecznika, nie stałyby się wtedy wątpliwości niemożliwymi do wyjaśnienia.

Tym samym wobec wykazania w toku postępowania odwoławczego powodów do uchylenia zaskarżonego postanowienia z dnia 22 maja 2018 r. sygn. akt RD 95/17 o umorzeniu postępowania w niniejszej sprawie, a także wskazania okoliczności, które należy wyjaśnić oraz czynności które należy przeprowadzić, na podstawie art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych z dnia 6 lipca 1982 r. (t. j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1870) w zw. z art. 437 § 1 i 2 i art. 465 § 1 i 2 oraz art. 330 § 1 k.p.k. należało postanowić jak na wstępie.

Łączne koszty postępowania wyniosły 1.100 /tysiąc sto/ zł, kosztami tymi w całości została obciążona Okręgowa Izba Radców Prawnych we W., zgodnie z przepisem art. 70⁶ ust. 2 zdanie drugie ustawy o radcach prawnych.

Pouczenie

Zgodnie z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 426 § 1 k.p.k. od niniejszego postanowienia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych we W. nie przysługuje środek odwoławczy.